

1
1959

ნახ. ნ. მაღაზონიასი

№ 10 თბილისი შაიხი 1959

ქრ. წმინდა
გიორგიმთავა

გამოცემის XXXVII წელი ფასი 2 ჰანა

— ორი წელიწადია ხუთიანს ვეუფლები და,
დავიჯერო, წელსაც ვერ ჩავაბარებ გამოცდებს?!

საამბარაკო

ჩემს შვილს, როგორც მწერალი, ძალიან ვეცოდები და ალბათ ამიტომ პირში ფანქარგარტობილს და მაგიდასთან გაშტერებით მჯდომს რომ გულაჩუყებული მეუბნება:

— მამიკო, შენ დაწევი, დაისვენე და მე დაეწერ.

— დაეგდე მანდ, თორემ დაგაჭყლიტავ მაგ ბალიშზე ბალინჯოსაკით. — ვიღრინები მე და ვფიქრობ იმაზე, თუ რა დაეწერო, როცა ყველაფერი დაწერილია. ამ ბოლო დროს მაინც პირდაპირ მოსწრებაზეა წერა.

— მამიკო მეც დაწერ რა! სულ შენ უნდა წერო? — არ მეშვება ბიჭი.

— რა უნდა დაწერო, შე უტვინო, დაიძინე ახლავე.

— მაგის ცოდვა მოგეცა შენ, რა იქნება, სინჯოს ბავშვმა. — მამიტყუნებს ცოლი და ბავშვს აშინებს: — ნუ ტირი, შვილო, თორემ მამა მოთხრობას წავგიკითხავს.

ბავშვი სულგანაბული ძვრება საბნის ქვეშ. მე კი ვზვიარ.

— გამოდის რამე? — შეკითხება ახლა ცოლი.

— რა უნდა გამომივიდეს, ქალო, გაგონილა ასე წერა? ამას შთაგონება უნდა.

— კი მაგრამ, ხვალ რა ვუთხრა ბაზარში იმ ჩიყვიან დედაკაცს, ჩემს ქმარს წუხელ შთაგონება არ ჰქონდა და კვერცხი ათ შურად მომეციო?

მტყუანი ვარ და ვდუმდები.

— მოუკედეს დედა, როგორ სანთელივით გაყვითლდა ბავშვი! ამოიხორა ჩემმა ცოლმა და ბავშვს გადაეღებულ ლოყაზე აკოცა. — რას შვები, ჰაერის გამოცვლას არ გვიპირებ? — მკითხა უცებ.

ნახ. ზ. წერეთლისა

ჭიათურის მალაზიში

— მეგობარო, წულის ონკანი ხომ არა გაქვთ?

— არა, ძმაო, ჩვენს ქალაქში მახეთ წვრილმანებს არ აგზავნიან, თუ გინდათ, ექსკავატორებს გაშოვნინებთ.

— რა გამიწყალე, ქალო, გული, ბოლოს და ბოლოს, მე ქმარი ვარ შენი თუ შენ გინდა...

— აბა ამ სიტყვებში თბილისში გვიპირებ ამოსრჩობას? — შემიცხადა ცოლმა.

ისევ დაედუმდი.

— არაფერი არ გიშავს, მეც თბილისში ვზივარ, მაგრამ არ მომკვდარვარ. — გაგებდე ბოლოს.

— შენ რა მოგკლავს, უტვინოს, ბავშვი გადალილია და ახლა უნდა შველა!

— რამ დალალა, ქალო!

— რამ! დავასხი თავსლაფი შენისთანა მამას, ინგლისურზე რომ დადის ბავშვი, ეს არაფერია?

— არაფერი არ უჭირს. მთელი ინგლისი მაგ ენაზე ლაპარაკობს, მაგრამ წყნეთში და გაგრამი ერთი არ მინახავს!

— გერმანული, ფრანგული, რუსული, მუსიკა, ცეკვა, სიმღერა, პიონერთა სასახლე? — მომაყარა ცოლმა.

— კი მაგრამ ქართულს როდის სწავლობს? — ვკითხე ახლა მე.

— ქართულს ყოველთვის ისწავლი, მთავარი უცხო ენებია, მაგრამ შენს თავში მაგი არ შევა: ერთი მოთხრობების წერა იცოლი მეგონა, ცოლად რომ გამოგყვი, და ახლა მაგიც სახვეწარი გამიხდა!

— რა ვქნა, რა დაწერო! — ამოვიკენე მე და ფანქარს ბოლო წავაღებე.

— რა დაწერო? ხვალ რომ მოხვალ სამსახურიდან და ბაზარზე ჩამოკიდებული და ენაგადმოვადებული დაგხვდები, მაშინ რას იზამ და რას დაწერ?

— რას ვიზამ და ჯერ ენას მიგაჭრი, მერე ჩამოგხსნი, წავათრევ ვაკეში, დაგმარხავ და დაგაწერ საფლავის ქვაზე: «დასვენება და ჰაერის გამოცვლა გინდოდა და აგისრულდა ნატვრა-მეთქი».

— შენგან სხვას არაფერს მოველი. ხალხს რას ეუბნები, ხალხს!

— რას გადამიკვიდე, ქალო, სანამ მართლა თავს არ მოვიკლავ, არ მომეშვები?

— ჯერ მოთხრობა დაწერე, სააგარაკო ფული დაგვიტოვე და მერე ისე გიქნია, ადუღებული ტყვია დაგილევი.

ისევ დაედუმდი, ერთი ფანქარი შემომეჭამა, ახლა მეორეს მივადექი.

— გასკდა შენი მუცელი, ძველი სკამის ფეხია მაგერ და დახარი, — მიტყეს ისევ ცოლი.

— ბოლოს და ბოლოს, გვიშვებ თუ არა წყნეთში? — დაიწყო თავიდან.

— საიდან მოვიტანო, ქალო, სამი ათასი მანეთი ბინის ქირა, ანდა ჭამა არ გინდათ?

— აქ არ ვჭამთ თუ?

— აქ მე მჭამთ და იოლად გავდივარ და იქ ფული გინდათ.

— მე შენ გეუბნები, წნევა მაქვს დაბალი და მაღალი ჰაერი მესაჭიროება.

— წნევა მეც მაქვს!

— შენ მაღალი წნევა გაქვს და აქ ეგლე დაბალში.

— ესე იგი, მე ფეხებზე გკიდევარ, ხომ?

— ფეხებზე გამახსენდა, აგერ ჩვენმა მეზობელმა სპეკულანტმა ფრანგული ბასანოქები და უშოგო ჩულქები მომიტანა, შვიდას მანეთად მაძლევს ხვალ. დღეს რომ მოთხრობას დაწერ, იმისი ავანსი მომიტანე.

— რომელ მოთხრობას, ქალო?

— რავე, ჯერ არ დაწერო? ვაი შენს პატრონს უბედურს, რა გახდა ერთი პატარა მოთხრობა. აგერ ტოლსტოის იმხელა მოთხრობა დაუწერია, რვა თვეა ვკითხულობ და 122 გვერდს ვერ ვაკვილი.

— როგორ დაწერო ქალო, თუ არ მაყლი!

— კარგი, კარგი, ჯანდაბას შენი თავი. გაგრამი წავალთ, რადგან არ გეცოდებით, ახლა კი დაწერე! — თქვა ჩემმა მეუღლემ და გადაბრუნდა.

ვზვიარ და ვფიქრობ ბავშვობის იმ გაფრენილ დღეებზე, როდესაც მერცხლის მოფრენა მახარებდა, ახლა რომ ქრუანტელს მგვრის. ვუცქერ მაგიდის ბარომეტრს, რომელიც ოცდახუთ გრადუსსა და ოცდაათს შორის თამაშობს და წნევა მიწევს. არადა, დასვენება მართლაც საჭიროა. ჩემს დასვენებას ვინ ჩივის, რაც ცოლი მოვიყვანე, მას შემდეგ ყოველ ზაფხულს მხოლოდ ყურებს ვისვენებ და ამითაც კმაყოფილი ვარ. მაგრამ ამ მოთხრობას რა ვუყო. ფულია საჭირო. თვალები მეწებება. ახლა დაწვები და ხვალ დილით სადი გონებით დაწერ, ვფიქრობ, ფეხაკრეფით ვდგები, ვიხდი, ლოგინისკენ ვიპარები, საბანს ვწევ და ის არის უნდა შევგორდე შიგ, რომ ცოლის გაოცებული შეძახილი მაშეშებს:

— რას შობი, გაგიყდი?

— რა მოხდა, ქალო, პატარა თვალს მოვატყუებ და მერე, თუ გინდა «ვეფხისტყაოსნის» დაწერა დამავალე.

— მე შენ გეკითხები, გვიშვებ თუ არა აგარაკზე?

— გიშვებთ, აბა არა?

— ხარ თუ არა ჯირყვლიანი ბავშვის მამა?

— ვარ, აბა არ ვარ?

მწერალი ხარ თუ არა?

— რა ვიცი, ვარ?

— ჰოდა, დაჯექი ახლა და დაწერე.

სხვა რა გზა მაქვს, ვუჯდები მაგიდას და ისევ ფანქარს ვღრღნი, დრო-დადრო მალვიძებს ცოლის გამამხნეველები შეძახილები:

— რას შობი. გამოგდის რამე?

სამშაურ- ყლაპია

ბერძენული
ბიბლიოთეკა

— რად ვინდა, გენაცვალე, ჩემი პასპორტი, მოგატყუე რამეში?!
— ცოლმა შეგრული ქათამი იყიდევ და, მაინტერესებხ სადაური ხარ!

დავუშვათ, რომ თბილისის გარეუბანში ცხოვრობ. ისიც დავუშვათ, არც ისე დიდი კაცი ხარ, რომ საკუთარი ტელეფონი გქონდეს. თუმცა, ეს დაშვება, ცოტა არ იყოს, ზედმეტია; დიდი კაცი რომ იყო, გარეუბანში ვინ გაგრეყავდა, ცენტრში დაგაბრძანებდნენ და, რა თქმა უნდა, ტელეფონსაც დაგიდგამდნენ.

ახლა დავუშვათ, რომ, დიდი კაცი არ ხარ, მაგრამ ტელეფონიანი მეგობარი გყავს ქალაქის მეორე ბოლოში. თუმცა მას დიდი თანამდებობა უჭირავს, მაგრამ მაინც გარეუბანში ცხოვრობს და მაინც შენი მეგობარია (ათასში ერთხელ ასეთ არანორმალურ მოვლენასაც აქვს ადგილი).

აი, დაღლილი დაბრუნდი სამსახურიდან, მაგრამ საშინლად მოგინდა მეგობრის ნახვა, სულითა და გულით ვინდა გამოიაროს შენთან, წაისახუროთ, წაიჭუჭუტოთ.

საკუთარი ტელეფონი არა გაქვს, მაგრამ საერთო, სახალხო ტელეფონ-ავტომატი კიდია აბა, აგერ, პურის მალაზონთან.

დაიქეპე ყველა ჯიბეს, სამშაურიანებით მომარაგდები, ცოლს ეუბნები, სუფრა გააწყვე, მეგობარს დავურეკავ და ახლავე მავალო, და გასწევ მალაზონისკენა!

ბედი გწყალობს. ტელეფონთან რიგი არ დგას. ჭრილში სასწრაფოდ ავდებ სამშაურიანს, იღებ ყურმილს და ელოდები პუ-პუ-ს, მაგრამ, შენც არ მომიკვდე, გესმის... დინჯი, სამარისებური ღუმელი. დარწმუნებული ავტომატის პათიონებაში, კიდებ ყურმილს და გგონია შენი სამშაურიანი მაინც დაგიბრუნდება! რა მიამიტი ყოფილხარ, პირიდან ლუკმა ვის გაუვლიდა და ტელეფონ-ავტომატიც სულელი ხომ არ არის.

ავდებ მეორეს, გადაყლაპა მეორეც. გულდაწყვეტილი მობრუნებას დააპირებ, მაგრამ მალაზონთან უშველებელი ისარია გაწვდილი და ზედ თავაზიანი, ჰუმანური წარწერა:—უახლოესი ტელეფონ-ავტომატი აქა და აქ.

მიჰყვები ისარს, აი მეორე ტელეფონ-ავტომატიც, ისევ ავდებ სამშაურიანს, ისევ ტკბები ღუმელით, ტელეფონი ისევ მდუმარედ ყლაპავს სამშაურიანს და ისევ ისარი. ცნობილი ჰუმანური წარწერით.

მისდევ ისარს, გადადიხარ კვარტალიდან კვარტალში, ტელეფონ-ავტომატებს რიგრიგობით აყლაპებ სამშაურიანებს, აბა, საცაა ქალაქის ცენტრსაც გასცილი, უკან მობრუნებას ისევ წინსვლა ჯობია, ახლა შენი მეგობრის სახლამდე გაცილებით ნაკლები მანძილია, ვიდრე შენს სახლამდე, ისარიც შენი მეგობრის გარეუბნისკენა გაწვდილი და შენც მიჰყვები და მიჰყვები ჰუმანურ ცთუნებას, სამშაურიანების მარაგიც თავდება, შენც ქანცამოცილი, ენა-გადმოვადებული საცაა მობრუნდები, მაგრამ, ბოლოს და ბოლოს, მეგობრის სახლი აგერ, ცხვირწინაა და ბარემამ მიხვალ. შენი მეგობარი მეგობრებში ჩამჯდარა, ნუნუას შეეძევა, შენი მისვლა გაუხარდებათ, დაგესამენ... და:—შემოსწრებულს გაუმარჯოს!

შემოსწრებულის მეუღლეც, შენ სუფრა გაგიშლია უკვე და ელოდები ქმარს? ელოდე, ელოდე, კარგად მეყოლე, კარგ დროს დაგიბრუნდება! სამშაურიანყლაპიებს კი ისევ მაცთურად დაუღლიათ ხანა...

ჰოდა, ასეთი დოყლაპობა გავგონილა? ერთი ავტომატი რომ ყლაპავს, შენ პირდაღებული მიპენტერობ მეორისაკენ? როგორ! სხვების გამოცდილება არ უნდა გაიზიარო?

ავტომატთან თავი მოიყარეთ რამდენიმე ვაჟკაცმა. (სასურველია «სტილნად» გეცვათ, თუმცა ამ პათივით მოსახსენებელი სამამულიშვილო საქმისათვის ჩაცმულობას გადამწყვეტი მნიშვნელობა არ უნდა ჰქონდეს. ცხოვრებამ ცხადყო, რომ ამ ღირსშესანიშნავი გამოცდილების მიღებაში დიდი წვლილი აქვთ შეტანილი დარბაისლური შეხედულების სოლიდურ ჯენტლმენებსაც.)

— გადაყლაპა?—ჩამოჰკარი სახელურს, ჩამოჰკარი კიდევ, დაჰკარი ყუთს ზევიდან, დაჰკარი მარცხენა გვერდიდან, მიარტყი მარჯვენადან, დაუღეწე ყბა, ურტყი, უჯაჯგურე, ხეთქე, ლეწე, გლიჯე, ძეძგვე, ჩეჩქე, ნუ ხარ ლაყე—ნაყე, და, თუ ამასობაში სამშაურიანები არ ჩამოაყრევინო, მიადგეს მეორე, რეხვოს ზევიდან, ლეწოს ქვევიდან, გლიჯოს მარცხნიდან, ეტაკოს მარჯვნიდან; ჩამოარტყას, ამოარტყას, თუ მალაია, პანდური მოსცხოს, და წიხლიც ჩასცხოს.

— არაფერი გამოვიდა? ახლა მიადექით რამდენიმე ერთად, ერთი მარჯვნიდან, ერთი მარცხნიდან, ერთი ზევიდან, ერთი ქვევიდან და ურტყით რიტმულად. იცოდე, რომ ეს ვარჯიში მრავალმხრივია სასარგებლო. ჯერ ერთი, გაგივითარდებათ კუნთები, მერე და გაგივარჯიშდებათ მუსიკალური სმენა (საბრაზუნო რიტმის ნაზი შეგრძნება). მერე და გამეღელე-გამომვლელებს გაართობთ უფასო მუსიკით. და ბოლოს, რაც მთავარია, გაამარჯვებინებთ სიმართლეს,—აბა, რას მიქვია, რომ ყლაპავს, რას ყლაპავს, ვინ მისცა ნება?!

— ყუთი დაიმტვრევა?—დაიმტვრეს, ბუნებაში არაფერი იკარგება, ჯართად გამოდგება, დანაშაულს მაინც არ ჩაიდენს—უფს მანც არ გადაყლაპავს. ურტყი, შენი ხომ არ არის, ურტყი, ურტყი, რა გენაღვლება!

უგის წიგნაკირან

მეზობლებს ერთმანეთთან არაფერი არ ჰქონდათ საერთო, გარდა სამზარეულოსი. ისე ღრმად შევიდა როლში, ბუტაფორული ვაშლი შემოეჭამა. მანქანას მარცხენა თვალი უთამაშებდა და მძღოლმა თქვა კარგად მაქვს დაცდილიო.

მკობრამები

ორიგინალოგის კიბააში

— მე თავს ვანგრებ მწერლთმას, დავით!
— თქ, შინ ამ სიცყვას თუ არ გადათქვამ, შენს სინდესლუმი პირჯულად ამით ორიგინალურ ნაშეჯს გადადგამ!

დათვური სამსახური

შენი ლექსები ცად აიცანოს. რადგან პრეცედენტს ასე უნდა, სწორედ ამიტომ არ არის, ალბათ, დედაბიწაზე შათი სხენემა.

აპაკი გელოვანი

ნახ. ჯ. ლოლუასი

— რა ბუნებრივად თამაშობს კაპას ცოლს ეს მხახიობი!
— ჩემი მეუღლეა, ხახლში გადაიდა რეპეტიციას.

აბბაში იმისა, თუ

სანატორიუმის კიბეებს რომ შევუდექი, შემომესმა:
— ქვე ზემლიაკს სიცოცხლე და დღეგრძელობა!
მოვიხედე. ვილაც დაბალი, გოდორა კაცი მობაჯბაჯბდა.
სანამ აზრზე მოვიდოდი, ჩემთან გაჩნდა, ბანჯგელიანი ხელი გამომიწოდა და ქშენით დაუმატა:
— ქვე არ ჩამწყვდით გულ-ღვიძლი ამდენი რბენით, შე კაცო!.. კაი გამარჯობა შენი.
— გაგიმარჯოთ! — ვუპასუხე დაბნეულად.
— ქვე რავა გგონია, შენი ჭირიძე... ენაყვალე ჩვენს მთავრობას... ქვე პოე-რებიც არ ვავიწყდებით.
მომავონდა, ეს ხომ მეხაშე ნესტორაა!
— ამოდენა სანატორიაში ქვე არავინაა ჩვენებური... პალატაში მართო ვარ. ტბილ მასლაათში შემოგვალამდა. ძლივს ჩაეძინა. ჩაეძინაო?! თუ ეს ძილია და მაშინ!.. ხვრინვა ამოუშვა და მერე რა ხვრინვა! ცუდად დაკლული ღო-რიც მონაგონია მასთან!
დამცეცხლა! იქნებ თავი უღვეს ცუდად-მეთქი: რამდენჯერმე ჩავახველე, ლოგინიც კი შეგანჯღრე, არაფერი ეშველა.
ბოლოს ვეღარ გავუძელი.
ჩემოდანს ხელი წამოვავლე და მორიგესთან გამოცხადდი.
— უკვე გვიანაა, ყველას სძინავს, — მეუბნება მორიგე.
ჩემოდანი შუა კაბინეტში დავდგი, ჩამოგვკეტი და განვაცხადე:
— რაკი ასეა, აქედან ფეხს არ მოვიცვლი.
ამან გასჭრა. გრძელ დერეფანს ჩავყვეით. მორიგემ რამდენიმე პალატის კარს მიაყურადა და ბოლოს მითხრა:
— აქ, მგონი, არავინ ხვრინავს. შედიო! — ის იყო ჩავიძინე, რომ პალატის კარი გაიღო და თავისუფალ საწოლზე გრძელი ლანდი გაწვა.
იმ ოჯახქორმაყ ისეთი დაფა-ზურნა გამართა, რომ თქვენი მოწონებული. ერთი-საათის შემდეგ ისევ მორიგეს დავადექი თავზე, გაგიჟდა ქალი.
— ამხანაგო დამსვენებელო, რა მოხდა ბოლოს და ბოლოს!
— რა მოხდა და ის მოხდა, ამხანაგო, რომ ხვრინვას ვერ ვიტან!
— მაშინ სანატორიუმში რაღას მოდიოდით?
— თქვენ ვალდებული ხართ ისეთ პალატაში მომათავსოთ, სადაც არ ხვრი-ნავენ.
— მაქვს კიდევ ერთი ადგილი. თუ იქაც ვერ დადებთ, თქვენს თავს და-აბრალეთ.
ნეტარებით გავიშოტე ახალ ლდგინზე! მოპირდაპირე კუთხეში ვილაცამ

ასანოს გაპკრა: «ღვიძავს!, თუ რა არის!..» დაძაბულ ლოდინში, ნახევარი სა-ათი მაინც გავიდა.

არ ვიცი რამდენ ხანს მეძინა.

თოფნაკრავივით წამოვვარდი.

სწორედ იმ ადგილიდან, ჩემს დაძინებამდე პაპიროსი რომ ღვივოდა, წარ-მოუდგენელი დიაპაზონის ხვრინვა ეფინებოდა ოთახს. ჯერ ცხვირი დაიწვილებ-და ისე, თითქოს ჭურვი გაისროლოესო, შექდეგ ტუჩი დაიფრუტუნებდა და—ბო-ლოს, ყელიდან ისეთი ხრიალი ამოხეთქავდა, იფიქრებდი მართლა ყუმბარა გასკდაო.

სად წამესვლებოდა! ღამე თეთრად გავათენე.

უცებ მატარებლის ხმა შემომესმა და შვებით ამოვისუნთქე. ფეხკრეფით გავიარე სანატორიუმში და საღვურზე გავჩნდი.

საერთაშორისო ვაგონის ორადგილიან კუპეს მივაშურე...

მაგრამ ვაი შენს შალიკოს!

— პრაგადნიკი! — ვიყვირე ისე ხაფად, ჩემი ხმის მევე შემე-შინდა.

დაფეთებული გამყოლი ცხვირწინ ამეტუზა.

— ეს ვინ არის? — ხელი მრისხანედ გავიშვირე ზედა სა-წოლზე არხენად გაშხვართულ, ზონზროხა კაცისაკენ, რომლის ხვრინვა ბორბლების ხმაურსაც კი ფარავდა.

— ვინაა და პასაჟირი!

— თავს ნუ იღებ, ყაზახო! — და გაკვირვებულ გამყოლს ორი ბილეთი ავაფარე თვალებზე.

— რაღაი ასეა, გავაღვიძებ აბა.

აღარ გავაღვიძებინე. ისე გემრიელად ხვრინავდა, მართლა შემეცოდა.

სახლში რომ მივედი, ლოგინში ვდურთე თავი.

ვერ გეტყვი რამდენ საათს მეძინა და რამდენს კიდევ ვი-ძინებდი, რომ ვილაცას მაგრად არ შეგვენჯღრე.

— რამ გადაგრა, ქალო, ცოტა სული მომათქმე.

— სული კი გაგძვრა შენი!

— რას მერჩი ადამიანო!

— შენ არ მორჩი მაინცდამაინც!

— ქალო, არ მეტყვი რა გინდა?

— ჰმ, აქეთ მეკითხება!.. არ გინდა დამაძინო, თუ რავა ფიქრობ შენი?

— იძინე, მერე ვინ გიშლის!

— ვინ მიშლის და შენი!.. რო ამოუშვი ე გოუთავებელი ხვრინვა, რას ფიქრობ თუ იცი?!

გონებაში საიდანღაც ამოტივტივდა ნაცნობი ანდაზა.

«ხარი ხართან დააბი... მაგრამ ისევ ძილმა წამართვა თავი და ანდაზა მხოლოდ მეორე დღით დავასრულე, — ან ზნეს იცვლის, ან ფერსაო».

ვალსტია ღვაშიჩავა

ნახ. რ. მახარაძისა

— შენ თუ პატიოსანი კაცი ხარ, მაშ რატომ გაქვს პირადი საქმე საყვედურე-ბით სახზე?

— ეს ჩემი პირადი საქმეა.

ლებს. რომლებიც გაუგონარი და გაუგებარი სიზუსტით თარგმნიდნენ ფრანგულ ტექსტს. ხალხი ხალხს განცვიფრებულა, თუ რატომ ხქერ ხებდნენ ისინი 2-3 სიტყვით გადმოეცათ მსახიობთა ისეთი დიალოგი, რომელიც ეკრანზე 10-15 წუთს გრძელდებოდა. მართალია, «პარიზის ღვთისმშობლის ტაძრის» დემონსტრირების დროს მთარგმნელები დროდადრო ღუმდნენ, მაგრამ ამაზე ხომ ვერ დავემდურებით? ალბათ, ესმერალდას ტრაგიკულმა ბედმა მათაც გული აუჩუყა და დროებით დაავიწყათ მოვალეობა.

ფიზიკოსებს რომ ჰკითხოთ, ცნობილ კანონს მოიშველიებენ და გეტყვიან: სიგრძეში ერთდროულად ერთი და იგივე ადგილი ორ სხეულს არ შეუძლია დაიკავოსო. ერთ დროს მეც მჯეროდა ასეთი ზღაპრების, მაგრამ პრაქტიკულმა ცხოვრებამ დამარწმუნა, რომ ამ მიმართულებით ყველაფერი ასე არ არის.

რალა შორს წავიდეთ! ავტობუსებისა და ტროლეიბუსების მაგალითიც ნათლად ლაპარაკობს ამაზე. ზოგიერთ ავტობუსში 35 ადგილია და 80-100 კაცი კი «თავისუფლად» თავსდება. არის ტელეფონები, სადაც ერთდროულად რამდენიმე კაცს შეგვიძლია მოუსმინო. ცხონებული ბეზიაჩევის საფლავი ხომ კლასიკური მაგალითია ამ მხრივ. სამი მიცვალებული ერთ ადგილზეა დასაფლავებული და ისე კეთილმეზობლურად არიან, რომ დღემდე კაცს არ გაუგონია მათი ჩხუბი.

ამბობენ ცალკეული მომცნიერო მუშაკები ფიზიკის აღნიშნული კანონებს შესაცვლელად განსაკვივრებელ ცდებს ატარებენ და შედეგებსაც აღწევენო. ცდების ძირითად ბაზად სტადიონები და კინოთეატრებია გამოყენებული. ზოგიერთ კინოთეატრში მეცნიერული მუშაობა ამ მიმართულებით ადრეც სწარმოებდა, მაგრამ ყველაზე მეტად ფრანგული ფილმების კვირეულის დროს გაიშალა.

კინოთეატრ «რუსთაველში» კვირეულის დღეებში სხვა სიახლესაც ჰქონდა ადგილი, პროსპექტის მხრიდან შესასვლელ კარებს მედგრად იცავდნენ მილიციის გაძლიერებული რაზმები, ხოლო ხალხის შესვლა და გამოსვლა ფურცელადის ქუჩიდან — გასასვლელი კარებიდან ხდებოდა. ჯერ არ არის დადგენილი, თუ ვის მოუვიდა პირველად თავში ეს ბრწყინვალე აზრი. არც ის არის გარკვეული, რა დადებითი შედეგები მოჰყვა ამ რაციონალიზატორული წინადადების დროებით დანერგვას. ერთი რამ ცხადია, აშენებულ კინოთეატრებს რალა ეშველება, თორემ მომავალში შეიძლება მინიმუმამდე დაგვეყვანა კარების რიცხვი, რაც ხელს შეუწყობდა კონტროლიორებისა და ნაცნობ-მეგობრებისათვის ბილეთების გამომტანთა რაოდენობის მნიშვნელოვან შემცირებას.

გულუბრყვილო მაცურებელი, ალბათ, ფიქრობს სად მეცნიერული ცდები და სად კინოთეატრებიო!? საქმე ის არის, რომ ყველაზე მეტად ამ საკითხის დადებითად გადაჭრაში ისინი არიან დაინტერესებული. თუ

ღმერთმა ჰქნა და მოხერხდა ამ ცდების წარმატებით დამთავრება, შესაძლებელი გახდება სეანსების დროს ორჯერ და სამჯერ გადიდდეს მაცურებელთა რაოდენობა ზოგჯერ ეს ახლაც კეთდება. ეს კი საშუალებას მისცემს კინო-თეატრის დირექტორს ბილეთებით მოამარაგოს ნათესავეები და მეგობრები, ნაცნობები და ნაცნობის ნაცნობები. ერთი სიტყვით, ყველა, ვისაც მასთან ერთად მატარებელით უმჯავარია, ან კამპანიაში მისი მოყვანილობა და ვაჟკაცობა შეუქია.

ზოგიერთი შეუგნებელი მაცურებელი, მაგალითად, იმაზეც წუწუნებდა კვირეულის დაწყების წინ, რომ დიდხანს მოუხდა ხეტიალი «დინამოს» სტადიონსა და კულტურის სამინისტროს შორის იმის დასადგენად, თუ სად გაიყიდებოდა ბილეთები. კაცი სულწასული ხომ არ უნდა იყო? ბოლოს და ბოლოს, ხომ ყველამ გაიგო, რომ ბილეთები ძირითადად კინოთეატრების სალაროებში იყიდებოდა და მათ შექენაში ზოგიერთი მილიციელიც ეხმარებოდა ნაცნობ-მეგობრებს.

კაცს რომ სიკეთე გაგიკეთონ, მაღლიერი უნდა იყო და თავი დაანებო ინტრიგას. განა მოხარული არ უნდა იყვნენ ის მაცურებლები, რომლებიც კინოთეატრ «რუსთაველში» მოვიდნენ 11 აპრილს დილის 8 საათის სეანსზე დასასწრებლად? მათ ხომ საშუალება ჰქონდათ 6-7 საათზე ამდგარიყვნენ, გაესეირნათ ქალაქის ქუჩებში, ჩაეყლაპათ დილის სუფთა ჰაერი და დამტკბარიყვნენ ბუნების სიმშვენიერით. მართალია, დილის გამამხნეველები ვარჯიშის შემდეგ მათ კინოთეატრის წინ არა-გამამხნეველები განცხადება დახვდნენ, მაგრამ გული რატომ უნდა გატეხოდნენ? სიმწრით ნაშოვნ ბილეთს ხომ არავინ ართმევდა? პირიქით, განცხადებაში ზუსტად იყო მითითებული, რომ ყველა ის ამხანაგი, რომელსაც ადებული ჰქონდა ბილეთი კინოთეატრ «რუსთაველში» — დილის 8 საათის სეანსზე დასასწრებლად, ფილმს ნახავდა კინოთეატრ «ოქტომბერში» სალამოს 6 საათზე. ამაზე უკეთესი რალა უნდოდათ? მით უმეტეს, იმ ამხანაგებს, რომლებიც პლენანოვის პროსპექტზე ცხოვრობენ. ჩემის აზრით, ყველაზე მეტი გაუუგებრობა იმან გამოიწვია, რომ მაცურებელთა დიდი ნაწილი არ იყო ინფორმირებული და სათანადოდ მომზადებული ცდების ჩატარებისათვის. ამიტომ, ბუნებრივია, კინოთეატრ «ოქტომბერში» მოსული ამხანაგები პირველ რიგში იმას კითხულობდნენ, თუ როგორ მოხდებოდა მათი გადართობა და რატომ უნდა იყვნენ ისინი იმდენ ხანს იმდენ ადგილზე, სადა ისინი არ იყვნენ დაინტერესებული.

ნაგები პირველ რიგში იმას კითხულობდნენ, თუ რომელ რიგში მოუხდებოდათ დაჯდომა, რადგან აქაური დარბაზი და იარუსები 50 კაცით ნაკლებს იტევს, ვიდრე «რუსთაველის» კინოთეატრი.

ადმინისტრაციის პასუხით ცხადი იყო, რომ ფილმის სანახავად მოსულ მოქალაქეებს უდიდესი შესაძლებლობა ეძლეოდათ ფართოდ გამოემჯღავნებინათ ძვირფასი მონაცემები სპორტის სხვადასხვა სახეობაში (სირბილი, ხტომა, კრივი, დაბრკოლებათა გადალახვა და სხვ.). ძნელია იმ სურათის გადმოცემა, რაც აქ სურათის დაწყებამდე მოხდა. ერთი რამ ცხადია, ეს ტრაგიკული ფილმი შესაფერი პრელუდიით უზრუნველყვეს ამხანაგებმა. მართალია ზოგიერთი მოქალაქე რამდენადმე დაზარალდა, მაგრამ რას იზამ, ყოველი დიდი საქმე მსხვერპლს მოითხოვს.

უდიდესი მადლიერების გრძნობით იგონებენ მაცურებლები მთარგმნე-

ნ. ნუკრიძე

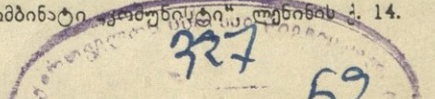

ნახ. ვ ქოქიაშვილისა — ეს მსახიობი სიმღერის დროს სულ მაღლა რატომ იყურება? — რცხვენია ხალხის შეხედვის, მუდამ ერთი და იგივე პროგრამით რომ გამოდის.

რედაქტორი — ნიკო შველიძე. სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ნ. დუმბაძე, ს. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, ო. ჭელიძე. საქ. კვ ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нянгы“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 69. ტელეფონები: რედაქტორის — 3-76-69, საერთო განყოფილების — 2-13-29.

გამომც. № 10. ხელმოწ. დასაბ. 11/V-1959 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. პოლიგრაფკომბინატი „საბუნების“ ტიპოგრაფია. ლენინის ქ. 14. ავტორებს ხელნაწერები არ უბრუნდებათ. შევ. № 490 ეუ. 02806. ტირ. 40.000.

საბჭოთა-ამერიკის შეთანხმების საფუძველზე იტალიის ტერიტორიაზე უნდა შეიქმნას ბაზები ამერიკული რაკეტული იარაღისათვის.

(გაზეთებიდან).

ნახ. გ. ლომიძის

ქრონული
ბიბლიოთეკა

შეთანხმების ნაშვლილი
სურათი